

det Bedste og formaaet at give Bestemmelserne det bedst mulige Udtryk, ligesom man ogsaa maa undersøge, hvorvidt der maatte være Anledning til at optage andre Bestemmelser i lignende Retning. Det kan nemlig være meget vanskeligt at formulere en saadan Lov, og det er Vanskeligheden ved at finde de korrekteste Udtryk, der allevegne jævnligen har bragt disse Ting paa Dagsordenen. Deri ligger der ikke nogen Anse, der gjælder i Virkeligheden om mange af Lovgivningens Bestemmelser — jeg mener omtrent alle de Bestemmelser, der straffer for Noget, der vækker offentlig Forargelse — at de have denne Ubestemthed, og at de — det er Noget, der ikke kan undgaaes ved Straffeloven — bruge Udtryk, hvis Rækkevidde selvfølgelig i de konkrete Tilfælde maa bestemmes af Domstolene. Der kan imidlertid paa forskjellig Maade reises Spørgsmaal om at komme de korrekteste Udtryk saa nær som muligt, og jeg skal erkjende, at der er nogle af disse Paragrafer, hvor jeg for mit Vedkommende mener, at der kunde staves et heldigt og mere korrekt Udtryk for, hvad der er Hensigten. Det maatte vel ogsaa blive Gjenstand for Overveielser, om man — det er ikke min Mening at sige, at den skal gjøres — skulde gjøre en Forandring i Presselovens Ansvarsbestemmelser, idet jeg gaar ud fra, at Bestemmelsen i den nævnte Lovs § 3 ikke er bleven berørt ved den nu foreliggende Lov, at det ikke har været Meningen, og at det ogsaa er en rigtig Fortolkning, at Bestemmelsen i saa Henseende vedblivende gjælder for de Handlingers Vedkommende, der her er omtalt. Det udelukker jo ikke, at man ogsaa kunde reise Spørgsmaalet, om man ikke skulde gribe Leiligheden til at gjøre Forandring i de Ansvarsregler, som nu findes. Den Regel, som statuerer det successive exclusive Ansvar — et Ansvar i Vandfald, som man har betegnet det — glæder sig jo ikke ved nogen særlig Popularitet. Jeg tror næsten, man kunde faae Medlemmer af alle Partier til at gaa ind paa en Forandring heri, i alt Fald har man Erfaring i saa Henseende andet Steds fra. Det belagte Mønster er forladt i Tydskland under Tilslutning af Mænd fra alle Partier, og særlig under Tilslutning fra Mænd af Pressen, og det kan jo heller ikke nægtes, at fra et almindeligt Standpunkt set er denne Ansvarsregel lidet tiltalende. Det, man i Modsetning dertil opstiller, er de almindelige Straffeanvarsreglers Anvendelse. Smidlertid er der en Vanskelighed herved, som allevegne har gjort sig gjældende, det er den, at Forandringen ikke lader sig gjøre alene med et Pennestrøg; naar man vil have, at det al-

mindelige Straffelovs Ansvarsregler skulle komme til Anvendelse, maa man dog udføre det noget nærmere og have Supplementregler, naar man ikke vil komme fra det ganske vist lidet Heldige, at ofte en Ukyldig kan rammes, medens en Skyldig kan gaa fri, til det lige saa lidet Heldige, at man slet Ingen kan ramme. En saadan Forandring i Presselovens Ansvarslovgivning er derfor ikke gjort i et Nu og kræver en omhyggelig Overveielse og maatte, hvis den stete, ikke blot faae Anvendelse paa disse Straffebestemmelser eller Handlinger, som findes omtalte i dette Forslag, men maatte blive af almen Gylldighed. Dens rette Plads vilde derfor aabenbart ikke være i denne Lov, selv om man fandt Anledning til at gjøre Forandringen, men i en ny Lov om Pressens Brug. Jeg tror af disse Grunde ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til nu at tage dette store Spørgsmaal frem; men selvfølgelig er det jo en Ting, som, formoder jeg, vil blive Gjenstand for Thingets Overveielse, om der maatte være Anledning til ved denne Leilighed at forandre Presselovens Ansvarsregler, paa samme Maade som jo Lovforslaget har forandret et enkelt Punkt, nemlig det, hvor den henlægger Tiltalemyndigheden til de almindelige Anklagemyndigheder, forsaavidt den udføres mod Pressens Brug, uden at Sagen behøver at forelægges for Justitsministeren, hvilket jo er Bestemmelsen i Presselovgivningen. Til trods for den Menings-tilkjendegivelse, som har fundet Sted i det andet Thing, og som ikke vækser for nogen god Modtagelse, naar Lovforslaget fra Landsthinget bliver sendt over til Folkethinget, vil jeg derfor i Henhold til, hvad jeg har bemærket, tillade mig at anbefale Landsthinget at tage Lovforslaget under en omhyggelig Overveielse og haabe, at der fra Landsthingets Side maa komme et Resultat, som svarer til Formaalet, nemlig at udfylde et Hul i vor regulære Straffelovgivning, et Hul, som ganske vist under normale Forhold ikke har været mærket, men som paatrænger sig til Udfyldelse i samme Dieblit, som Forholdene medføre, at det mærkes, at det er til Stede.

Termausen: Hvis det virkelig forbeholder sig saaledes, som der er udtalt i Motiverne til dette Lovforslag, at vor almindelige Straffelovgivning hidtil har været og er saa slap, at selv forbryderiske Opfordringer til Voldsgerninger og Brandstiftelse ikke have kunnet rammes derigjennem, og at den i det Hele har savnet og savner Bestemmelser, der ere nødvendige for at opretholde den offentlige Orden og No, saa